

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Canonicae Sive Ius Ecclesiasticum

Wiestner, Jacob

Monachii, 1705

V. De Ob- & Subreptione Rescriptorum, commissâ dolô vel errore
impetrantis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62620](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62620)

Demum, nullò vacationis modò expressò, omnem vacandi modum intelligi & gratiam subsistere, idem censet cum Menochio *n. 100.* præterquam, si impetretur rescriptum gratiæ *Si neutri*, vel pro confirmatione obtinenda præsentetur decretum electionis; his enim casibus modum necessariò exprimendum uterque docet.

71. Quoad jus alteri competens, ad excludendam subreptionem, exprimendum in literis est jus alteri competens ex collatione ipsi absenti & ignoranti facta, ex nominatione, electione, acceptatione, vel præsentatione, *citr. Felinus n. 5. & Menochius n. 138. & 149.* quòd Papa jus alteri competens tollere eive derogare velle non credatur, nisi exprimat, adjectâ clausulâ, *Non obstante collatione, electione, præsentatione alteri facta:* quam etiam clausulam in dubio de ea, quæ jure invalida est, accipiendam monet *citr. Palao n. 23.* Hinc certè rescripta, quæ à Papa aliòve Principe emanant, tacitè semper continent clausulam, *Salvo jure alterius*, itaque exaudienda sunt, ut jus tertii salvum & illasum conservent, *c. Super eo 14. junctâ Glossa V. Intentionis de Offic. deleg. & l. Prætor ait 2. §. 16. ff. Nequid in loco publ. Gaill. Lib. 2. observat. 58. n. 4.*

Præterea exprimenda est possessio 72. colorata, in qua, à legitimo collatore accepta & non notoriè irrita, alius est, *c. Cum nostris 6. de Concess. præb.* Imò & sola beneficii detentio per aliquod tempus retenta: secus rescriptum subreptitium & irritum est, *citr. Felin. n. 32. & 33. Selua n. 33. & 35. & Menoch. n. 139. & 147.* Nisi intertam habeat clausulam *Vocatis vocandis* vel *Amoto quolibet illicito detentore*; quia rescriptò tali clausula munitò coloratam possessionem & detentionem, si quæ est, examinandam supponitur; cum executioni

mandari nequeat: nisi possessor vel detentor citetur, & de ipsius jure cognoscatur, *citr. Menoch. n. 141. & Palao n. 30.*

Denique mentio facienda est rescripti primi, super beneficio ab alio impetrati: sicut & litis seu processus super illo pendentis, & secutæ ad beneficium receptionis *citr. Felin. in c. Caterum 3. an. 3. & Menoch. n. 148.*

Illud tamen cum Felino *in c. Inno. 7. fra cit. n. 25. Coroll. 25. citr. Selua q. 12. n. 56. & Menoch. n. 153.* notandum est, hætenus de beneficii Ob- & Subreptitiè impetratis traditorum pleraque locum tantum habere in rescriptis seu literis beneficialibus à Papa ejusve Legato impetratis. Cum verò à locorum Ordinariis impetrantur, hoc ipsò; quòd istis notæ esse præsumantur qualitates beneficiorum & clericorum ea petentium, non ita necessarium esse, qualitates relatas omnes explicari.

ARTICULUS. V. De Ob- & Subreptione Rescriptorum, commissa dolò & errore impetrantis, SUMMARIUM.

75. Ob- & Subreptio diversimodè committitur.
76. Distinctio notabilis inter eam dolò.
77. Et errore commissam.
78. Quæ exemplò declaratur:
79. Et locum etiam habet in rescriptis Gratia,
80. Quando ea impetrantur veritatis reticentiâ dolosâ:
81. Imò & non dolosâ, si veritate cognita Papa non rescripisset:
82. Si nihilominus rescripisset, veritatis reticentiâ non dolosâ Gratia literas vitari, aliqui negant.
83. Veri-

83. *Verisimilius alii affirmant.*
 84. *Vitium unius partis afficit reliquas:*
 85. *Nisi sint separate.*
 86. *Falsitate causa unius ex duabus dis-*
junctio.
 87. *Et collectivè allegatis rescriptum*
non vitatur.
 88. *Motus proprius non tollit obreptionem:*
 89. *Sed subreptionem:*
 90. *Nisi præjudicium tertii vel inhabi-*
litas reticeatur.

75. **L**iteræ Apostolicæ narratione falsitatis aut veritatis, de jure vel Consuetudine seu Stylo Curie exprimentæ, reticentiæ ob-vel subreptitiæ non eodem semper modo evadunt; aliquando enim id dolò impetrantis, aliquando & frequenter ejusdem simplicitate & ignorantia contingit. Unde
 76. Dubium nascitur, an rescripta ex ob-vel subreptione vitiosa sint, quomodocunque expressa falsitas aut veritas sit suppressa. Cujus resolutio desumenda est ex famoso Rescripto Innocentii III. *e. Super literis 20.* distinguentis, an id acciderit *per fraudem vel malitiam*, quo casu rescripta vitia ait, disertis verbis, *In sua perversitatis pœnam nullum ex illis commodum consequatur*, juxta antè rescriptum *e. Sedes 15.* relatum: quò ab eodem talis, tanquam *mendax preceptor*, penitus carere jubetur impetratis, ex justa & solenni ratione; quòd vi rescripti fraus & dolus ei non debeat patrocinari.
 77. An verò acciderit *per ignorantiam aut simplicitatem*: quo casu subdistinguit; vel enim suppressa veritas aut expressa falsitas est talis, ut eà cognitâ Papa quidem rescriptum concessurus, at non in expressa, sed communi solum forma fuisset? & tum, licet non secundum expressam, tamen secundum formam ordina-

riam sive jus commune procedi à delegato potest: vel eà cognitâ Papa rescripturus non fuisset? & tum rescriptum omnino vitatur, ut delegatus, cui literæ inscriptæ sunt, sub vel obreptione cognitâ, vi earum ulterius procedere non possit, ut in *e. cit.* communiter tradunt DD.

Hanc distinctionem, à DD. quidem 78. receptam, sed admodum intricatam Parnormit. in *e. Super literis cit. n. 2.* clariorem reddit exemplò Titii, contra debitorem suum à Papa literas impetrantis, falso allegatâ patriæ suæ Consuetudine, vi cujus in ejusmodi litibus summarie & de plano, judiciario Ordine non accurate observato, procedatur. Quo casu delegatus judex, si Consuetudinem scieat & malitiose allegatam esse intelligat, juxta priorem distinctionis partem in causâ cognitione procedere non debet; *Ut mendax preceptor penitus careat impetratis.* Si verò, eam per ignorantiam & simplicitatem allegatam cognoscat, secundum posteriorem distinctionis partem de causa quidem, sed servato ordine judiciario, non summarie & de plano, cognoscere potest: Nisi Papa causam verè propositam delegaturus omnino non fuisset; hoc enim casu delegatus ab ejus cognitione omnino abstinere debet, propter defectum consensûs Papæ, causam non omnino absolute, sed sub tacita conditione *Si preces veritate nitantur*, committentis. Unde

Dubium secundò oritur, an *e. Super literis cit.* proditâ distinctioni etiam in Beneficialibus & cæteris Gratia rescriptis sit locus. Quod, licet primo intuitu negandum videatur; quòd ejus dispositio pœnalis; ac proinde à literis Justitiæ ad Gratia rescripta non sit trahenda arg. *Reg. Odis 15. in 6.* Illam tamen etiam his applicandam, communiter volunt Interpp. & cæteri DD. eà præcipue permoo-

permoti ratione; quod rescripta Gratia, praesertim ea, quae super beneficiis obtinendis impetrantur, cum sint ambigua, c. *Quamvis* §. *de Prabend. in 6.* uti etiam, quibus conceduntur dispensationes & privilegia, cum ferè Juris sint relaxationes, magis odiosa sint, quam ea, quae lites concernunt: & ab obvel subreptione magis illa, quam ista inficiantur; cum, ut n. 37. & 38. dictum est, Gratia irrita ipso Jure: Justitia verò rescripta irritanda sint ope exceptionis. Accedit; quod distinctio illa fundetur in Principis rescribentis intentione; ac proinde ferè observanda esset, etiamsi c. *Super literis cit.* expressa non fuisset. Ita in c. *cit.* Panormit. n. 2. Felinus n. 1. Berolius n. 13. Laiman n. 4. & Fagnanus n. 13. & 22. Quibus ceteri DD. passim suffragantur.

§0. Verum dubitationis ita resolutae ratio de gratia rescripto, per obvel subreptionem dolosam impetrato; non etiam de eo, quod per obvel subreptionem ex simplicitate vel ignorantia proveniente impetratum est, procedit; quia, ut dictum, obvel subreptionis vitio magis gratia quam Justitiae rescripta afficiuntur. Unde

§1. Dubium tertio & subtilis controversa est, an, sicut Justitiae, sic etiam Gratia rescripta non vitentur, quando ex impetrantis simplicitate vel ignorantia proveniente narratione falsitatis aut veritatis reticentia sunt impetrata. Non quidem, si Papa cognita veritate gratiae literas concessurus non fuisset; hoc enim casu gratiam propter defectum voluntatis in concedente non subsistere, omnes facile concedunt. Sed casu, quo Papa veritate cognita gratiam concessurus nihilominus fuisset; hoc enim casu ejusmodi non dolosa expressio falsi verive reticentia gratiae literas non vitari & af-

§2. fici, cum Panormit. in c. *Super literis cit.* n. 5. Felino *ibidem* n. 2. Cassaduro *decis.* 12. *de Prab. & dignit.* n. 15. & aliis tu- stinent Engel *ad hanc Rubr.* n. 12. & Fagnanus in c. *cit.* à n. 54. in eam rem allegans plures decisiones Rotae, praesertim in una Senensi pro valido habentis rescriptum ad Thesaurariam five Sacristiam, impetratum sub nomine Dignitatis; licet illam Officium duntaxat, non Dignitatem esse, postea fuerit compertum, Cuius suae Opinioni benignitatem *cit.* Interpp. ac DD. suadent Jure & Ratione: & ex illo allegant c. *Gratia* 7 *hic in 6.* & c. *Si pro clericis* 8. *de Prabend. in 6.* ex quorum textuum prioris decisione gratiae literas non inficit ac vitiat reticentia beneficii, quod impetranti, absenti & ignoranti, ab Episcopo fuit collatum; quod Papa, si collationem ita factam fecivisset, nihilominus, licet alio modo, fuisset rescripturus; posteriori verò reticentia defectus Ordinum literas beneficiales non vitiat, si, qui eas impetravit, Ordines in beneficio requisitos intra tempora jure statuta suscipere possit. Rationem reddunt; quia expressio falsitatis & veritatis reticentia non dolosa, five commissa per simplicitatem & ignorantiam, id solum vitiat, quod causat, c. *Super literis cit.* quo ita facta veritatis reticentia eò solum casu literas vitare asseritur, quò Papa cognita veritate rescripturus non fuisset. Cui Regulae in Gratia quoque literis locum esse, desumitur ex c. *Dudum* 14. *de Prabend. in 6.* cuius §. *Considerantes quosq.* Bonifacius VIII. rescriptum beneficiale per veritatis reticentiam, ex ignorantia proveniente impetratum, pro valido habens rationem eam reddit; *Quòd expositò Nobis de praedicta potestate Episcopi gratiosas literas nihilominus daremus.* Cum ergo expositio falsitatis & veritatis reticentia eo casu,

fici, cum Panormit. in c. *Super literis cit.* n. 5. Felino *ibidem* n. 2. Cassaduro *decis.* 12. *de Prab. & dignit.* n. 15. & aliis tu- stinent Engel *ad hanc Rubr.* n. 12. & Fagnanus in c. *cit.* à n. 54. in eam rem allegans plures decisiones Rotae, praesertim in una Senensi pro valido habentis rescriptum ad Thesaurariam five Sacristiam, impetratum sub nomine Dignitatis; licet illam Officium duntaxat, non Dignitatem esse, postea fuerit compertum, Cuius suae Opinioni benignitatem *cit.* Interpp. ac DD. suadent Jure & Ratione: & ex illo allegant c. *Gratia* 7 *hic in 6.* & c. *Si pro clericis* 8. *de Prabend. in 6.* ex quorum textuum prioris decisione gratiae literas non inficit ac vitiat reticentia beneficii, quod impetranti, absenti & ignoranti, ab Episcopo fuit collatum; quod Papa, si collationem ita factam fecivisset, nihilominus, licet alio modo, fuisset rescripturus; posteriori verò reticentia defectus Ordinum literas beneficiales non vitiat, si, qui eas impetravit, Ordines in beneficio requisitos intra tempora jure statuta suscipere possit. Rationem reddunt; quia expressio falsitatis & veritatis reticentia non dolosa, five commissa per simplicitatem & ignorantiam, id solum vitiat, quod causat, c. *Super literis cit.* quo ita facta veritatis reticentia eò solum casu literas vitare asseritur, quò Papa cognita veritate rescripturus non fuisset. Cui Regulae in Gratia quoque literis locum esse, desumitur ex c. *Dudum* 14. *de Prabend. in 6.* cuius §. *Considerantes quosq.* Bonifacius VIII. rescriptum beneficiale per veritatis reticentiam, ex ignorantia proveniente impetratum, pro valido habens rationem eam reddit; *Quòd expositò Nobis de praedicta potestate Episcopi gratiosas literas nihilominus daremus.* Cum ergo expositio falsitatis & veritatis reticentia eo casu,

casu, quò Papa cognita veritate gratiæ rescriptum concessurus nihilominus fuisset, gratiæ rescripti causa non fit, eo casu nondolosa expressio falsi & veri reticentia Apostolicum rescriptum non vitiat.

Dissentiunt tamen, & rescripta gratiæ cuiusvis falsitatis, rationem causæ finalis habentis, narratione & veritatis, de jure communi vel Stylo Curia si subsit exprimendæ, reticentiâ affici ac vitari, cum Glossa *in c. Si motu cit. V. Taceatur* Archidiacono *in c. cit. n. 2.* Decio *in c. Super literis cit. n. 18.* & aliis docent Menoch. *de Arbitr. casu 201. n. 27.* Gutierrez *Q. Q. Canon. Lib. 2. cap. 15. n. 38. & 51.* Sanchez *Lib. 8. de Matrim. disp. 21. n. 14.* aliis DD. *citr. & Pirrhing ad hanc Rubr. n. 241. in fine.* Moventur etiam ipsi Jure & Ratione: & ex illo præcipuè allegant *c. Si motu cit. & c. Susceptum 6. hic in 6.* quorum locorum illò beneficii, quantumcunq; modici ante obtenti, reticentiâ gratiæ rescriptum non motu proprio, sed ad instantiam concessum vitari, asseritur indiscriminatim: istò sive *c. Susceptum cit.* rescriptum ad beneficium, quod vacare dicebatur per resignationem, impetranti non prodest, si beneficium vacarit per obitum beneficiati, ante resignationem perfectam decedentis. Rationem reddunt; quòd tali casu desideretur aliquid de communi Jure vel Consuetudine seu stylo Curia pertinens ad rescripti formam juxta dicta *n. 69.* quæ cum esse rei det, eâ deficiente actus Jure non subsistit, *c. Cum dilecti 22.* junctâ Glossâ *V. Irritum & l. Julianus 9. §. 3. ff. Ad exhibend.*

§3. Ex duabus his Opinionibus priori ac benigniori, spectato Jure, præferendam existimo posteriorem: cui non obscure deferunt assertores prioris, dum istam restringunt ad reticentiam qualitatum & circumstantiarum, quas neque

ex communis Juris dispositione, neque ex Stylo Curia exprimi est necesse: & de Jure vel stylo illo exprimendorum reticentiâ nondolosâ, sive per simplicitatem & ignorantiam factâ, gratiæ rescripta vitari concedunt; quantumvis Papa rescripturus nihilominus fuisset cognitâ veritate, ut volunt, & *c. Si motu cit.* dispositionem sibi objectam accipiunt *citr. Felin. n. 2. limit. 1.* Fagnanus *n. 58.* & Engel *n. 12. cit.*

Neque gratiæ rescripta, qualitatum & circumstantiarum de Jure vel Stylo illo exprimendarum, reticentiâ nondolosâ impetrata generatim, quoties Papa veritate cognita rescripturus nihilominus fuisset, subsistere evincit textus *c. Si gratia cit.* quia in istius casu per ignorantiam inculpatam suppressa non fuit qualitas aut circumstantia, ex communis Juris dispositione vel curia stylo necessariò exprimenda; cum ex collatione ab Episcopo facta absenti & ignorantibus huic nihil penitus juris absoluti in beneficio acquisitum sit: sed juris in isto per acceptationem acquirendi solummodo habuerit facultatem, *c. Si tibi absenti 17. de Prabend. in 6.* cujusmodi facultatis mentionem in gratiæ rescriptis fieri neque commune Jus neque stylus Curia requirit, Berojus *in c. Super literis cit. lect. 1. n. 42. cit.* Sanchez *n. 60. in fine.* Laiman *in c. Gratiæ cit. n. 1.* & Pirrhing *ad hanc Rubr. n. 71.*

Simili modò in casu *c. Si pro clericis cit.* defectum Ordinis, in beneficiato requisiti, in gratiæ rescriptis exprimi, de Jure vel Curia stylo necesse non est; cum in clerico de beneficio providendo solummodo exigatur, ut Ordinem suscipiat intra annum, *c. Licet 14.* junctâ Glossâ *V. Annum de Elect. in 6. & Clement. 2. de Etar. & qualif. in 6. & Clement. 2. de Etar. & qualif.* Alia ratio est clericatus & ætatis; cum enim ille & ista communi Jure exigantur, *c. Ex literis 6. de Transact.*

Transact. &c. Si eo tempore p. hic in 6. eorum defectum exprimi, necesse est, ut rescriptum gratiæ subreptionis vitio non laboret, Glossa in c. Si pro clericis cit. V. De defectu Ordinum, ubi Anchoran. not. 3. & Pirrhing ad Rubr. de Præbend. n. 104. not. 3.

Non magis quam textus urget Ratio; quia veritatis, ex communis Juris dispositione vel Curia stylo necessariò exprimendæ reticentia, sive per fraudem & malitiam sive per simplicitatem aut ignorantiam fiat, causat defectum formæ, ejusmodi veritatem exprimi expolcentis, juxta dicta n. 47. formæ autem defectus rescripti & cujusvis actûs, cujus forma est, nullitatem inducit, c. *Cum dilecta* & l. *Julianus* §. 3. cit.

Ipsa etiam Rotæ pro rescripti valore allegatæ decisio non adverstatur; quia in istius casu falsa expressio Dignitatis non fuit causa inductiva gratiæ; cum Papa conferre intenderit Theaurariam: & hanc, si Officium nominata fuisset, æquè & faciliùs concessisset; & dignitatis nomen expressum non fuerit causâ taxationis seu determinationis gratiæ, ut vacatio per resignationem, c. *Susceptum* cit. & qualitas præbendæ c. *Si cui de non Sacerdotali* 27. de Præbend. in 6. Sed causâ solius demonstrationis Theaurariæ, quam Papa conferre intendit: falsa autem demonstratio, quando de re constat, non vitiat ejus concessionem, l. *Demonstratio* 17. pr. §. 1. l. *Si falsa* 33. pr. ff. de Condit. & demonstr. §. 5. *Si quidem* 29. Instit. de Legat. ut dictum n. 44. Panormit. in c. *Super literis* cit. n. 6. & Laiman, in c. *Significante* 34. n. 3. §. *Ex dictis*.

84. Dubium quartò est, an rescriptum propter ob. vel subreptionem, commissam in una parte, vitietur quoad omnes? in quo, si partes inter se sint connexæ, & ad unum finem tendant, v.g. si illegitimus impetret rescriptum ad Ordines & bene-

ficiam curatum, una parte propter malitiosam expressionem falsi aut suppressionem veri vitiatâ, etiam alteram corruiere, convenit inter plerosque, propter *cc. cit.* Gonzalez in c. *Super literis* cit. n. 6.

Quoad omnes etiam non connexas partes rescriptum vitari: & propter obreptionem, commissam circa votum, rescriptum etiam quoad beneficium iidem literis impetratum vitari, existimat Panormit. cit. n. 2. Sed verius id quoad hoc valere, cum Decio in c. cit. n. 7. & docet Sanchez cit. disp. 21. n. 71. & restè desumit ex c. *Si eo tempore* 9. in 6. ubi literæ impetratæ ad beneficium cum cura vel sine cura, tacito defectu atatis ad curatum insufficientis, etsi propterea invalidæ sint quoad curatum, valere tamen asseruntur quoad beneficium simplex si preceptor sive impetrans ad hoc atatem habuit sufficientem.

Neque dicas istius c. decisionem intelligendam de subreptione, commissâ per ignorantiam; quia ejus textus generalis est, & inter subreptionem, dolo vel simplicitate admittam, non distinguit. Ratio est partim; quia literæ, continentes duas partes omnino diversas, sunt virtualiter duo rescripta, ut locus sit Regula, *Utile per inutile non vitatur*, quæ est 37. in 6. partim verò; quia irritatio rescripti quoad partem, circa quam falsitas commissâ non est, habet rationem pœnæ, ut patet ex verbis, *in perversitate pœnam*; ac proinde strictè interpretanda & ad partes non connexas, atque ad diversum finem tendentes non est extendenda, arg. *Reg. Odiâ* cit.

Dubium est quintò, an rescriptum omnino vitietur, si ex duabus causis allegatis una vera, altera falsa & dolò sit expressa. Non quidem, si causæ allegatæ sint disjunctivæ; quia hoc casu sufficit alteram esse veram, ut colligitur ex c. *In* ter ca.

- ter ceteras 4. hic & Reg. In alternativa
87. 70. in 6. Sed quando allegantur copula-
tivè; hoc enim casu dubitandi ratio ob-
via est; quia propositio & narratio col-
lectiva vera non est, nisi ut affirmantur,
se habeant omnes ejus partes, l. Si quis ita
129. ff. de V. O. & §. Si plures 6. Instit. de
Hered. instit. Nihilominus probabili-
us est, rescriptum non viciari, quando
vera est causa, quâ nititur rescriptum,
alterius falsitate non obstante. Niti au-
tem causâ aliquâ, si aliud non exprima-
tur, Rescriptum censetur, quando ea
de Jure vel Consuetudine seu Curia Stylo
habetur pro sufficiente ad gratiam rescri-
pto concedendam. Rationem reddit
Mascardus de Probat. conclus. 325. n. 3.
quod ex una, cum copulativè narrantur
plura, quæ de Jure necessaria non sunt,
propositio copulativa resolvatur in dis-
junctivam, arg. L. Sape 53. ff. de V. S. ex
altera verò parte, cum disjunctivè nar-
rantur duæ causæ, sufficiat alteram esse
veram, ut rescriptum subreptitium non
sit, ut cum Glossa in c. Ex parte 2. V.
Et perpetud & Felino in c. cit. n. 3. docent
Gutierrez & Canon. Lib. 2. cap. 15.
n. 62. & cit. Sanchez n. 44. Unde cor-
ruit ratio dubitandi: & clausula, Si pre-
ces veritate nitantur, de causa finali &
ad rescribendum inducente, intelligenda
est, ut idem monet.
88. Dubium sextò est, an sub-vel ob-
reptionis vitium tollat clausula, Motu
proprio. In quo Glossa in c. Si motu 23.
V. Modicum de Prabend. in 6. rectè di-
stinguit inter tacentem & mentientem;
quia motus proprius, licet non tollat vi-
tium Obreptionis, commissum per nar-
rationem falsi, vg. si beneficium, quod
curatum est, vocetur simplex, aut fal-
sus ejus valor exprimat, ut cum Fe-
lino in c. Ad aures 8. n. 9. Decio ibid.
n. 32. Sylvestro V. Rescriptum q. 6. &

aliis docent Menoch cit. casu 201. n. 83.
& cit. Sanchez n. 52. tollit tamen sub-
reptionem, commissam per reticentiam 89.
alicujus veritatis, de Jure vel Consuetudi-
ne exprimendæ: ut aliter, si gratia merè
ad instantiam partis concessa fuisset, non
valeret, vg. si dignitatem vel beneficium
curatum impetrans reticeat beneficium
tenue, quod habet, ut ex c. Si motu 23.
cit. & Clement. Si Romanus 4. de Pra-
bend. delumunt DD. cit. Ratio dispari-
tatis est; quia priori casu præsumitur
gratia concessa contra intentionem Papæ:
non etiam posteriori; cum Papa ad gra-
tiam motu proprio concedendâ inductus
esse censetur à causa expressa, eique
consensum suum alligasse: non etiam à
veritate suppressa, quâ expressâ, an
gratia concedenda vel neganda fuisset,
non constat, cit. Sanchez n. 52. quocum
tamen

Excipiendi sunt tres casus: & pri- 90.
mò quidem is, quò veritas, per reticen-
tiam dissimulata, respicit Jus tertii, cui
rescripto præjudicatur, vg. si reticeatur,
quod beneficium sit electivum, patro-
natum, unitum; quia motus proprius
jus quæsitum in re atque etiam ad rem
non tollit, cit. Panormit. n. 5. & Fe-
linus n. 80. Secundò, quò tacendò
suppressa est inhabilitas concernens per-
sonam, vg. irregularitas: in qua, rescrip-
to Beneficiali suppressa, non dispensatur,
etiamsi motu proprio emanarit. Ita cum
Glossa in Clement. cit. V. validam, An-
chorano ibid n. 2. & aliis Interpp. do-
cent cit. Menoch. n. 81. & 82. & San-
chez n. 49. Tertio, si qualitas benefi-
cio intrinseca reticeatur, cit. Panor-
mit. n. 3. & Menoch. n. 80.

